

szemmel, empátikus szívvel és lélekkel jártam az élet rögs országútját." Mindent magáénak érez, nemcsak könyveit, cikkeit, a róla szóló méltatásokat, hanem azokat a mások által írt „anyag”-okat is, amelyek napvilágra kerüléséhez valamilyen módon köze volt. Akár ötletadóként, akár szerkesztőként, akár gépelőként, javítóként, bármilyen módon „sajtó alá rendezőként”. Szerepeltet a bibliográfiában például olyan olvasói levelet is, amelynek kapcsán, a pontos hivatkozás után, zárójelben fölhívja a figyelmet: „A szerkesztőség megjegyzését én írtam a levél után”. Még egy sok-sok évvel ezelőtti, névtelen megjegyzést is vállalhatónak érez, mi több – kicsoda szakmai alázat! –, például szolgálhatna sok média-ámokfutó számára, ha lenne érzékük az ilyesmire – vállalandónak. Azt is mutatja az említett példa, hogy az újságíró, aláírt vagy szignójával jelzett cikke létrehozásán túlmenően, mennyi egyéb mindennel foglalkozik, amiről az olvasónak sejtelve sincs, s ha tudomására jutna, hogy kinek a nevéhez köthető, nagyon meglepődne.

A „látható” Rác Sándor-írásokon túlmenően számos olyan is van, amelyek létezését a bibliográfia megjelenéséig legfölbjebb sejtette az olvasó. És

HÍREK

Emlékkereszt Mikelakában

A Szentév és a Magyar Millennium abonyi napjait bevezető ünnepek sorában Emlékkeresztet állítottunk külterületünk Mikelaka nevű határrészén augusztus 13-án, az abonyi *Abonyi Lajos Falumúzeum Baráti Körének* szervezésében. A Körös-tetőtlenre vezető közút mellett kovácsoltvas Jelkereszt magasodik és ad útbaigazítást az országút vándorainak, hogy benn a dűlőben Emlékkereszt jelzi az egykori Mikelaka falu Árpád-kori templomának helyét. A XIX. század utolsó negyedében még látták földfeletti romjait a dűlőbeli tanyaházak lakói, de az elmúlt 100 esztendő viharos történelme csak az emléket hagyta reánk.

A határrész akácfaágából készült, csaknem három méteres kereszt korpuszát *Abonyi Magyar Intre* helyi festőművész festette vaslemezre. Az egykor népes tanyák eltűntek, csupán kettő áll még. Egyikének udvarában, közvetlenül az út mellett, nyurga akácok karéjában, mint kis kápolnában, áll az Emlékkereszt. Előtte két fekvő fejkő; egyikén Árpád fejedelem arcmása, másikon márványba vésvé a felirat: *A közelben állt egykor Mikelaka Árpád-kori temploma. Szt. István napja 2000.*

Autóbuszsal, lovaskocsival, kerékpáron, gyalogosan érkezők a jelkeresztől zászlók alatt – mint egykor a búcsúba zarándoklók – énekelve vonultak a mintegy 900 méterre fekvő emlékhelyhez. Az Emlékkereszt tövével gyertyák gyúltak, elhangzott a Himnusz, majd Acsai Ferenc elnök köszöntője s dr. Tari Edit régész-muzeológus avatóbeszéde, amit a felszentelési szertartás követett, Nagy

hogy mekkora jelentőséget tulajdonít nekik a szerző, a levéltárban való pontos fölsoroláson túlmenően, a következő sorok is bizonyítják: „A legnagyobb elismerés az volt, ha az Olvasóm azt mondta, hogy akkor is téged láttalak a sorok mögött, amikor nem volt aláírva a neved” – vallja leltára előszavában.

Mi Rác Sándor „közvetlen” s „közvetett” műveinek közös vonása? „Azt hiszem, hogy a Nagyérdemű Olvasó, a sorokat tallózó meg fogja érteni, hogy egy percre sem szakadtam el a jelképes anyaföldtől, hanem annak hű fia voltam, maradtam, és vagyok ma is. Igaz, ezt nem nekem kellene bizonygatnom, hanem annak, aki kiérzi soraimból mindent” – írja. Aligha kell külön kifejteni: nála az „anyaföld” elsősorban Földeák és Óföldeák – e füzet címdalán is e két község címe szerepel –, de emellett felelősségteljes krónikás Makónak, s térségébe tartozó többi községnek, és minden tájnak, ahol megfordul.

Azok számára, akik ismerik munkásságát, minden körül, amiről írt – s ír, műveinek asztrálteste lebeg. Ami ugyanaz, mintha azt mondanám, hogy szelleme. (Heti Plusz Kft. Szeged, 1999.)

Farkas Csaba

András esperes plébános részéről. Virágokat, koszorúkat helyeztek el a búcsúzó s emelkedett lelkülettel énekeltek együtt a Szózatot.

A lenyugvó nap sugarai aranyozták be az Emlékkeresztet s a vonuló, hazafelé tartó kis sereg templomi zászlóit, lobogóit, a cserkészeket, a KALÁSZ-os leányok, asszonyok lobogóit, nemzeti zászlóinkat, a város címeres zászlaját és a Múzeum Baráti Körét, a mille- centenáriumi szűzmáriás lobogójával.

Györe Pál

